

Chương 8

Đêm Say Tình

Chiếc đĩa đầu tiên của Tiêu Úc Sơn sau năm năm tái xuất đang là chủ đề hót trong giới truyền thông. Phong Bình Thần cãi nhau với Thuận Khiết, bực tức nằm lì trong phòng, xem ti vi, lên mạng, đâu đâu cũng thấy tin tức về anh ta.

Anh coi Tiêu Úc Sơn là tình địch tiềm ẩn, thấy tin tức về anh ta, mặc dù không vui nhưng vẫn ép mình tìm hiểu một chút.

Bỗng anh thấy bóng Thuận Khiết trong một cuộc trò chuyện trên truyền hình, tự nhiên cảm thấy vô cùng bực bội, tức giận ném điều khiển đánh “rầm” một cái lên bàn uống nước làm đổ một chiếc cốc, điện thoại cũng rơi xuống đất.

Phương Quân Hạo đang chơi game, bỗng nhiên thấy anh nổi giận, không khỏi sửng người. Vì biết gần đây anh đang giúp Phong Bình quay một bộ phim, liền hỏi: “Sao, đĩa nào có mắt như mù đã chọc giận cậu?”.

Phong Bình Thần không nói gì.

Anh ta lại hỏi: “Là vì không tìm được diễn viên sao?”.

Phong Bình Thần vẫn không bận tâm tới anh ta.

Anh ta nghi ngờ nhìn ti vi, bỗng nhiên hai mắt lóe sáng: “Lẽ nào là vì cô Thuận Khiết kia...”.

Phong Bình Thần lạnh lùng liếc nhìn anh ta, ngồi bật dậy, tiện chân đá bay chiếc điện thoại trên thảm khiến nó vỡ tan tành. Phương Quân Hạo thấy vậy mà không khỏi rùng mình: “Đúng là vì cô ta?”.

“Shut up!”.

“Ha ha...”. Phương Quân Hạo vô cùng sung sướng, bật cười: “Bình Thần, cậu sa vào lưới tình rồi...”.

“Sa vào lưới tình?”. Phong Bình Thần bật cười giống như nghe thấy điều gì nực cười lắm: “Ngày đầu tiên cậu quen tôi sao? Ngày đầu tiên tôi quen phụ nữ sao”.

“Rất rõ ràng, lần này đã không giống các lần trước rồi. Cậu thích người ta nhưng chưa chắc người ta thích cậu”. Phương Quân Hạo vỗ vai anh, cố nhịn cười an ủi anh: “Không sao đâu người anh em, cứ từ từ, đừng nóng vội, có câu

‘dục tốc tắc bất đạt’⁽¹⁾, nhất định không được vì cái lợi trước mắt mà không màng tất cả. Nóng vội là điều đại kỵ trong tình trường...”.

“Trước tiên cậu hãy học cách nên sử dụng thành ngữ thế nào đi đã!” Phong Bình Thần thấy anh ta giở giọng giải thích cho mình nghe về tình trường nên cảm thấy vô cùng nhảm nhí, quay người đi vào nhà vệ sinh.

Một lúc sau, anh bước ra thì thấy Phương Quân Hạo nằm trên sofa nói chuyện điện thoại, đang cười rất gian tà.

Anh đứng cạnh nghe hai câu rồi hỏi: “Cậu đang nói chuyện với ai?”.

Phương Quân Hạo mặc kệ anh, tiếp tục cười và nói: “Mình cũng không biết cậu đã gặp chưa, có điều hình như lần này anh ta thật lòng...”.

Phong Bình Thần không chút do dự giằng lấy điện thoại của anh ta, lạnh lùng nói: “Phương Quân Hạo, thì ra cậu lắm chuyện như vậy”.

Phương Quân Hạo cười: “Phong Bình đâu phải người ngoài, anh em trong nhà còn có gì phải giấu giếm”.

“Cậu khiến tôi thật quá thất vọng! Phương Quân Hạo, cậu rút ra ngoài cho tôi, và đừng bao giờ xuất hiện trong phòng tôi nữa!”.

“Ở đây không gian rộng, nhiều phòng, cậu lại không có bạn gái, ở một mình thì thật cô đơn”.

“Cứ coi như là để tiện cho cậu...”.

“Không sao, nếu tôi có nhu cầu, bên dưới là phòng tổng thống”.

“Cậu không có lòng tự trọng sao?”.

“Cái này cần phải xem tình hình cụ thể đã...”.

Nói đến câu này, vẻ mặt nhăn nhó của anh ta bỗng nhiên biến mất. Phong Bình Thần quay đầu nhìn theo anh ta thì thấy Tiêu Úc Sơn trên tivi cùng với đám đông hỗn loạn. Người dẫn chương trình nói chiều hôm nay Tiêu Úc Sơn đến thành phố C tham gia hoạt động tuyên truyền, đám fan hâm mộ đến sân bay đón anh ta gây hỗn loạn, mất trật tự...

Phương Quân Hạo nói: “Mình vừa nhìn thấy cô Chân của cậu đứng cạnh Tiêu Úc Sơn...”.

Phong Bình Thần lạnh lùng nói: “Thì ra cậu không chỉ có cái miệng lắm chuyện mà còn có đôi mắt vô cùng lắm chuyện”.

“Không không không, đây là đôi mắt biết nắm bắt của một nhà nghệ thuật”. Nói rồi nhìn sắc mặt của anh rồi lại tỏ vẻ thấu hiểu an ủi: “Có cần mình uống với cậu hai li không?”.

“Ấu trĩ!”. Phong Bính Thần khịt mũi: “Minh phải đi ngủ đây...”.

Phương Quân Hạo cười rất to: “Gọi điện thoại đi...”.

Bỗng nhiên Phong Bính Thần quay người lại, mỉm cười và nói: “Phương Quân Hạo, cậu nhàn rồi thật đấy. Chú Phương nhiều tuổi rồi, mình thấy cậu nên tận chữ hiếu, thừa kế cơ nghiệp của bố, sớm tiếp quản khách sạn, đừng có mà làm nhiếp ảnh nữa...”.

Phương Quân Hạo nghe vậy, lập tức quay ngoắt một trăm tám mươi độ, tươi cười nói: “Bính Thần, mình có một chiếc máy Apple mẫu mới nhất. Cậu chờ đây, mình đi lấy cho cậu...”.

Nói rồi chuồn thẳng ra ngoài.

Anh ta vừa đi, Phong Bính Thần liền lên mạng tra tin tức về Tiêu Úc Sơn. Tất cả các trang web đều đồng loạt khen ngợi anh ta vẫn cuốn hút như xưa, lượng đĩa bán ra chiều tối mức đáng ngạc nhiên. Anh đọc mấy trang web, không hề phát hiện ra bóng dáng của Thuận Khiết.

Một lúc sau Phương Quân Hạo quay lại, quả nhiên mang theo một chiếc điện thoại Iphone mới nhất, lại gần nịnh nọt: “Tạm thời cậu dùng cái này. Minh vừa gọi điện cho Jobs, bảo ông ta làm riêng cho cậu một mẫu...”.

“Đủ rồi!”. Phong Bính Thần ngắt lời anh ta không chút nể mặt: “Ở đây không có việc của cậu nữa, mau ra ngoài đi. Tốt nhất là dọn xuống tầng dưới ngủ, đừng có đến làm phiền tôi nữa”.

Nói rồi đứng dậy đẩy anh ta ra cửa, hoàn toàn không bận tâm tới tiếng kêu gào thảm thiết của anh ta.

Đúng là anh chàng không biết quan sát sắc mặt của người khác. Lúc này anh đâu còn tâm trạng để quan tâm đến điện thoại nữa. Thuận Khiết mới là tâm bệnh của anh lúc này.

Cô và Tiêu Úc Sơn ở cạnh nhau là vì công việc hay là vì lí do riêng? Cô và Tiêu Úc Sơn cùng ăn tối, rồi lại tỏ ra thân mật trong buổi dạ hội, rõ ràng là cô thích anh ta. Quý tha ma bắt! Cô ta lại thích cái thằng cha kiếm tiền nhờ khuôn mặt mà không thèm để mắt tới người như mình. Anh đứng dậy đến trước gương ngắm nhìn khuôn mặt của mình. Cổ nhân dùng những từ để miêu tả vẻ đẹp như mặt như ngọc quan, mắt sáng như sao, mũi như trái mật treo, môi như tô son...

Đúng là dành riêng cho mình. Vậy mà cô ta không biết thương thức, thật là quá đáng, không thể chịu đựng được.

Anh đá bay hai chú chó bông to lớn trên giường mà vẫn không thể xoa dịu nổi bức tức trong lòng.

Thế mà anh còn thích cô ta. Đúng là không biết thương thức cái đẹp.

Anh vô cùng tức giận, ra quầy bar rót một cốc rượu. Bên ngoài cửa kính, khung cảnh thành phố Thánh Anh về đêm rất lộng lẫy, rực rỡ, ánh đèn nhấp nháy như những vì sao trên trời. Tâm trạng của anh còn rối bời hơn cả những ánh đèn ấy.

Im lặng khoảng mười lăm phút, anh bước đến cạnh chiếc điện thoại nhận một dãy số rồi nói: “Tôi muốn anh soạn một hợp đồng diễn xuất, liên hệ với ông bầu của Tiêu Ưc Sơn”.

Thuần Khiết cùng với ekip của Tiêu Ưc Sơn hoàn thành việc tuyên truyền. Về đến thành phố Thánh Anh, mọi người đều vô cùng mệt mỏi. Bữa tối cô cũng không muốn ăn mà về nhà luôn. Tiêu Ưc Sơn lái xe đưa cô về. Hơn chục ngày ở cạnh nhau khiến hai người khá thân thiết. Sự tiếp xúc gần gũi cũng làm dịu đi ánh hào quang của một ngôi sao lớn trên người anh. Thuần Khiết coi anh là người bình thường, nói chuyện cũng không e ngại như trước.

“Mình có một câu hỏi rất muốn hỏi cậu...”.

“Là gì?”.

“Mình chỉ có chút tò mò, hoàn toàn không có ý gì khác. Nếu là do mình tưởng bở thì cậu đừng cười mình nhé”.

Tiêu Ưc Sơn liếc nhìn cô, cười nói: “Hỏi đi”.

Thuần Khiết nói: “Cậu hoàn toàn có thể tìm được một trợ lý chuyên nghiệp hơn, giàu kinh nghiệm hơn mình, vì sao lại bảo mình làm?”.

Tiêu Ưc Sơn nghe vậy mà không khỏi thờ dãi: “Mình có thể tìm được trợ lý tốt hơn cậu. Nhưng người có thể thẳng thắn nói vài ba câu thật lòng thì không nhiều. Mình chỉ muốn tìm người đáng tin cậy để nói chuyện”.

Thuần Khiết được coi là người đáng tin nhưng không hề cảm động, ngược lại cười nói: “Thế thì cậu tìm nhầm người rồi. Những người làm về báo chí như mình, vì lượng tiêu thụ mà chuyện gì cũng có thể làm được”.

“Cậu không như vậy”.

“Tại sao lại chắc chắn như vậy? Phải biết rằng con người ai cũng sẽ thay đổi”.

“Nhưng những thứ thuộc về bản chất sẽ không thay đổi. Cậu là người kiêu ngạo, cậu sẽ không thềm làm những chuyện đại loại như thế”.

“Nói cứ như cậu hiểu mình lắm”.

“Mình ở trong cái ngành này gần mười năm, không dám nói là dạn dày sương gió nhưng thăng trầm thì đủ cả, đã gặp nhiều người và nhiều chuyện. Nếu ngay điều cơ bản nhất là phân biệt người tốt kẻ xấu cũng không có thì đã chết bao nhiêu lần rồi”.

Thuần Khiết thấy giọng nói của anh bỗng trở nên thương cảm, liền nói: “VẬY cậu nói hai tin đồn mà mình không biết cho mình nghe đi”.

Tiêu Ưc Sơn khẽ lắc đầu, thấy cô phấn khích nhìn mình, liền cười: “Thôi được, nói cho cậu biết một chuyện. Thành phố T có một đại gia họ Lâm, ngoài vợ cả còn có hai vợ bé, cậu biết chứ?”.

“Biết”.

“Ông ta là gay”.

“Không phải chứ?”. Quả nhiên Thuần Khiết tròn tròn mắt: “Tháng trước mình còn nghe tin đồn về ông ta với một ngôi sao nữ”.

Tiêu Ưc Sơn chỉ cười.

“Sao cậu biết?”.

“Cậu nghĩ sao?”.

Thuần Khiết sững người, ngắm nhìn khuôn mặt đẹp như tranh vẽ của anh một lúc lâu, bất chợt hiểu ra vấn đề: “Lẽ nào ông ta dụ dỗ cậu? Oh mỹ God, không phải chứ? Thế cậu có...”.

Lúc ấy, xe của Tiêu Ưc Sơn đã đi đến trước tòa nhà của cô. Anh bắt chợt giậm phanh rồi quay sang nhìn cô, khuôn mặt như đang cười mà không phải là cười, hỏi lại một câu: “Cậu tưởng thế nào?”.

Thuần Khiết thấy anh mỉm cười nhưng ánh mắt vô cùng sắc bén nên vội vàng chào tạm biệt anh, đi ra phía sau lấy va li của mình. Tiêu Ưc Sơn nhanh chân lấy va li giúp cô và nói: “Có cần mình mang lên giúp cậu không?”.

Tiêu Ưc Sơn lấy va li cho cô, nếu bị người khác nhìn thấy thì không hay chút nào. Cô vội vàng từ chối: “ĐỂ mình mang lên”.

Anh cũng không miễn cưỡng: “Tối mai có tiệc chúc mừng, đừng quên đấy”.

Thuần Khiết gật đầu: “Ok”.

Tiêu Úc Sơn mỉm cười, vẫy tay chúc cô ngủ ngon. Dáng vẻ ấy giống như đã được tập luyện, thật đẹp và quyến rũ.

Thuần Khiết vào nhà, vút va li sang một bên, vệ sinh cá nhân xong là leo lên giường ngủ.

Cô ngủ một mạch đến ba giờ chiều hôm sau rồi mới dậy dọn dẹp, ném quần áo bẩn vào máy giặt rồi đến chỗ dịch vụ chăm sóc chim mang chim tương tự về.

Buổi tối, Tiêu Úc Sơn gọi điện thông báo cho cô địa điểm bữa tiệc.

Cô chải chuốt, trang điểm một chút, mặc chiếc váy đen đẹp nhất cùng với chiếc kẹp đính đá, súc chút nước hoa, cầm chiếc ví da màu đỏ xinh xắn rồi đi ra khỏi cửa. Nếu nhìn một cách tổng thể thì không rực rỡ nhưng cũng không quê mùa, giống như dung mạo, khí chất của cô, không đến mức khiến người ta vừa nhìn đã xuýt xoa nhưng có thể khiến người ta không rời mắt được. Cô là người biết cách thể hiện vị trí của mình, chỉ thiếu một chút nhiệt tình và mơ mộng.

Đến nơi cô mới phát hiện có rất nhiều khách mời.

Vốn tưởng rằng chỉ có đoàn người phụ trách tuyên truyền lần này, không ngờ có cả lãnh đạo và người trong showbiz của công ti quản lí, còn có vài người nổi tiếng trong làng giải trí. Catherine cũng có mặt.

Tiêu Úc Sơn là nhân vật chính trong buổi tối hôm nay. Anh trò chuyện với cô vài câu rồi đi tiếp những người khác.

Catherine tỏ ra khá ngạc nhiên khi nhìn thấy cô: “Dạo này vẫn khỏe chứ?”.

“Cũng bình thường ạ”.

“Tìm được công việc mới chưa?”.

“Chưa ạ”.

“Nếu cần giúp đỡ thì cứ gọi điện cho tôi. Tôi có thể viết thư giới thiệu gì đó”.

“Cảm ơn chị. Nếu cần giúp đỡ, em nhất định sẽ tìm chị”.

“Thế cô chơi vui nhé, tôi còn có vài người bạn ở đằng kia”. Nói rồi tay cầm li rượu, nho nhã quay người bước đi.

Thuần Khiết cũng cầm một li champagne, vẫn chưa kịp uống thì nhìn thấy Phong Bính Thần. Anh mặc complet đen, khôi ngô tuấn tú, khuôn mặt lúc nhìn nghiêng đẹp như một bức tranh điêu khắc. Đứng cùng anh là hai giám đốc của công ti giải trí, không biết đang nói chuyện gì mà hai giám đốc tươi cười rạng rỡ, trông rất vui vẻ.

Thuần Khiết biết rằng Phong Bính Thần xuất sắc nhưng khi đứng cùng với những nhân vật có máu mặt khác dường như trông càng xuất chúng hơn, khí chất phi phàm. Khuôn mặt cuốn hút, yểu điệu gợi cảm cùng với nụ cười có chút lạnh lùng, tất cả đều khiến người ta say đắm. Cô không tìm được nhớ lại nụ hôn dịu dàng của anh, trong lòng trào dâng một cảm xúc mãnh liệt đến kì lạ. Cô vô cùng kinh ngạc với phản ứng của mình, nâng li rượu uống một hơi, sau đó nghe thấy bên cạnh có người thì thầm to nhỏ.

“Người đàn ông đứng cùng giám đốc Dương là ai nhi?”

“Không biết. Anh ta đẹp trai quá, có phải là người mới kí hợp đồng với công ti không nhi?”

“Thôi đi! Ngày đầu tiên cậu vào công ti à, có khi nào giám đốc Dương cười như vậy với người trong showbiz không?”

“Ông ta cười như thế với Prince mà...”

“Bây giờ Prince là máy hái tiền của ông ta, dĩ nhiên là khác rồi”.

Thuần Khiết nghe thấy mấy câu ấy, không tìm được ngoảnh đầu nhìn - thì ra là Judy, nữ diễn viên tên tuổi đang ngày càng giảm sút thời gian gần đây. Những bộ phim mà cô ta thủ vai chính lượng rating đều không lí tưởng. Đã có nhà phê bình điện ảnh khó tính gọi cô ta là thuốc độc của rating. Judy nhận ra có người nhìn mình, lập tức nhìn lại. Có lẽ không vui khi thấy những lời mình nói bị người lạ nghe thấy, cô ta cau mày rồi quay người bỏ đi.

Thuần Khiết biết rằng bộ mặt của các ngôi sao trước và sau ống kính hoàn toàn khác nhau nên cũng không bận tâm. Cô đưa mắt nhìn xung quanh hội trường thì phát hiện hầu hết các cô gái đều dồn mắt nhìn về phía Phong Bính Thần. Cô không tìm được nhếch mép cười, xem ra những người đàn ông địa vị tôn quý dù đi đến đâu cũng là tâm điểm gây chú ý.

Cô vốn có thể thản nhiên bước lại chào hỏi, đáng tiếc là sau cái đêm tồi tệ ấy - đêm ấy đúng là rất mơ hồ. Đầu tiên là đứng ngoài đường chỉ trích cô không biết xấu hổ, rồi lại chạy đến nhà hung hăng sùng sộ, thật nực cười. Nếu nói Phong Bính Thần có cảm tình với cô thì cô tin. Nhưng dù thế nào cũng không đến mức ghen không lòng lộn như thế. Quả thực cô không thể tin được, cô có tài đức gì chứ?

Cô đang suy nghĩ viễn vông, không để ý Tiêu Úc Sơn xuất hiện phía sau và hỏi: “Anh chàng họ Phong đến làm gì?”.

Thuần Khiết mơ màng nói: “Đây là bữa tiệc của công ti cậu, mình làm sao biết được?”.

“Mình thấy tám chín phần là vì cậu”.

“Ặc...”. Thuần Khiết ngạc nhiên nhìn anh.

Anh khẽ nhú mày, nhìn cô với ánh mắt khinh thường: “Cậu đừng có mà nói với mình là cậu không cảm nhận được đấy”.

“Cậu cảm nhận được điều đó từ khi nào?”.

“Lần đầu tiên nhìn thấy anh ta là mình đã biết rồi. Ánh mắt anh ta nhìn cậu mang vẻ chiếm hữu”.

“Chiếm hữu?”. Thuần Khiết muốn làm ra vẻ nghiêm túc nhưng không nhịn được cười.

“Không sai”.

Cô im lặng một lúc, cau mày ra vẻ buồn phiền: “Nhưng người như anh ta sao có thể chọn mình được?”.

Lần này đến lượt Tiêu Úc Sơn ngạc nhiên: “Mình không nghe nhầm chứ, cậu mà cũng tự ti?”.

“Tự ti?”. Thuần Khiết thấy hai từ này có chút chói tai.

“Ấn ý trong câu nói lúc nãy chính là tự ti mà”.

“Thân phận địa vị khác biệt, đây là sự thật, liên quan gì đến tự ti”.

Tiêu Úc Sơn đang định nói, bỗng nhiên Leon đi về phía họ: “Prince, chúng ta cần nói chuyện”.

“Chuyện gì?”.

“Giám đốc Dương giúp cậu kí một hợp đồng, cậu lại đây xem”.

Tiêu Úc Sơn không hiểu, quay sang nói với Thuần Khiết: “Mình qua đó một chút, cậu ăn chút gì đi...”. Nói rồi đưa tay vỗ vai cô, sau đó đặt li rượu xuống đi theo Leon.

Thuần Khiết vốn định đến để ăn uống nhưng không ngờ khách mời quá đông, càng không ngờ sẽ gặp Phong Bình Thần nên chẳng còn tâm trí nào. Cô tự thấy tối hôm ấy mình không làm gì sai nhưng lại có chút sợ hãi khi đối diện

với anh. Tiêu Úc Sơn vừa đi, cô liền đi về phía góc tối, định sẽ chuồn đi trước khi Phong Bính Thần phát hiện ra cô.

Cô uống một hơi hết li rượu trên tay rồi đặt li xuống, tiện tay rút giấy ăn trên bàn lau miệng. Sau đó quay người lại thì thấy Phong Bính Thần đứng trước mặt, trong lòng có chút hốt hoảng nhưng lại tỏ ra hết sức bình tĩnh, nhếch mép cười và nói một câu không chút sáng tạo: “Thật trùng hợp”.

Anh cười nhạt và nói: “Xem ra vận mệnh muốn chúng ta gặp lại nhau”.

Thuần Khiết bối rối. Câu nói gần như là tán tỉnh này mà anh lại nói một cách tự nhiên như vậy, dường như giữa họ chưa từng xảy ra bất kì chuyện gì.

Anh thấy cô im lặng hồi lâu, lại nói: “Sao? Nhìn thấy tôi xúc động tới mức không nói lên lời sao?”.

Thuần Khiết nghe vậy không nhịn được cười.

Nếu anh đã không nhắc tới chuyện đó thì cô cũng đành phải coi như chưa từng xảy ra, liền hỏi: “Sao anh lại ở đây?”.

“Vì tôi nhớ cô”.

Thuần Khiết vừa ngạc nhiên vừa xấu hổ, vừa không dám chắc có phải anh đang đùa không, bỗng chốc trở nên lúng túng, quả thực không biết phải tiếp lời thế nào. May mà Phong Bính Thần lại giải thích một câu: “Tôi mời Tiêu Úc Sơn đóng phim, bây giờ là quan hệ hợp tác...”.

“Cái gì?” Thuần Khiết ngạc nhiên.

“Anh ta là ngôi sao hot nhất hiện nay, mời anh ta có gì sai sao?”.

“Tôi tưởng anh không thích anh ta...”.

“Tôi không thích anh ta nhưng dám đồng ngu dốt thích”.

“Câu này đã kích không ít người”.

“Tôi nói sự thật thôi”. Nói rồi gờm gờm nhìn cô.

Thuần Khiết cười hỏi: “Là phim gì vậy?”.

“Phim hành động”.

“Anh ta đóng vai gì?”.

“Vẫn chưa quyết định, nhưng chắc chắn không phải nam chính”.

“Nam chính là ai?”.

“Một người mới. Bộ phim này dành riêng cho anh ta”.

Thuần Khiết vô cùng ngạc nhiên, vẫn chưa từng nghe nói có người dùng một bộ phim để nâng đỡ một người mới. Người này phải có tiềm năng lớn như thế nào thì mới xứng đáng được “dành riêng” như thế. Vì quá kinh ngạc, cô không kìm được trêu đùa: “Thứ lỗi cho sự mạo muội của tôi, có phải anh ta đã đút lót anh không?”.

Phong Bính Thần nghe vậy cũng không nhịn được cười.

Thuần Khiết lại hỏi: “Đầu tư bao nhiêu?”.

Phong Bính Thần nhún vai, thản nhiên nói: “Cần bao nhiêu thì đầu tư bấy nhiêu”.

Thuần Khiết sửng người: “Ặc, vậy thì có thể tiết lộ một chút cát-xê của Tiêu Úc Sơn là bao nhiêu không?”.

“Đây là bí mật thương mại”. Bên cạnh có người trả lời hộ.

Thuần Khiết quay sang thì thấy ông bầu của Tiêu Úc Sơn đến bên cạnh họ, mỉm cười nói: “Anh Phong, giám đốc Dương của chúng tôi mời anh qua đó một chút”.

Phong Bính Thần gật đầu, nói với Thuần Khiết: “Đừng đi lung tung, tôi quay lại ngay”.

Sau khi anh đi, Thuần Khiết vào nhà vệ sinh.

Nhà vệ sinh của khách sạn cao cấp rất sạch sẽ.

Cô chọn phòng trong cùng, lấy giấy vệ sinh lót lên nắp bồn cầu rồi ngồi xuống, khẽ nhắm mắt thư giãn một lúc. Uống rượu đến độ vừa phải, toàn thân ở trong trạng thái vô cùng dễ chịu.

Có người bước vào nhà vệ sinh, một giọng nữ khàn khàn nói với vẻ đầy khinh thường: “Nhìn thấy chưa, Judy lại giờ thủ đoạn tán tỉnh đàn ông...”.

Gần đây cô ta không được như ý. Anh chàng đẹp trai kia đầu tư quay phim, kí hợp đồng với Prince với mức cát-xê khủng, chắc chắn là không phải người bình thường. Cô ta dĩ nhiên phải giờ thủ đoạn...”.

“Thuộc độc rating, ai dám mời cô ta?”.

Trong tiếng nước chảy, một người phụ nữ bật cười: “Nghe nói anh chàng họ Phong kia là bạn của Đường Ca Nam, nhị công tử của tập đoàn Bắc Thần. Anh ta từ nước ngoài về, chưa chắc đã biết biệt danh của cô ta, không biết chừng bị cô ta mê hoặc... Ok, mình xong rồi, chúng ta đi ra thôi”.

Thuần Khiết dõ theo tiếng giày cao gót lách cách dưới sàn nhà bị ngăn cách bởi cánh cửa, sau đó khẽ thở phào, rồi lại không nhìn được cười. Cô cũng nổi hứng tò mò, muốn xem xem Phong Bính Thần sẽ ứng phó thế nào với sự tán tỉnh của nữ minh tinh.

Thế là cô đứng dậy, mở cửa đi ra, vắn vỏi nước rửa tay. Lúc ấy, cánh cửa bị đẩy ra, Phong Bính Thần đứng ở cửa, nhìn cô qua gương, mỉm cười và nói: “Biết ngay là cô ở đây”.

Thuần Khiết tưởng anh muốn vào, bất giác có chút hốt hoảng. Nào ngờ anh đứng dựa vào khung cửa và hỏi: “Xong chưa?”.

Thuần Khiết gờm gờm nhìn anh, vừa rút giấy lau tay vừa hỏi: “Anh mót tới mức phải dùng nhà vệ sinh nữ sao?”.

Anh bật cười và nói: “Mời cô đi ăn đêm. Đi thôi”.

Dạ dày của Thuần Khiết đã chất đầy nước nên không hề thấy đói. Nhưng thay vì đứng ngây ở đây nhìn một đám người, chỉ bằng đi ăn đêm với anh. Có điều cô vẫn có chút do dự: “Như thế này không được lịch sự cho lắm”.

“Vớ ai? Tiêu Ưc Sơn sao?”.

Thuần Khiết cười, hỏi lại: “Từ trước tới nay anh đều tùy tiện làm theo ý mình thế này sao?”.

Dĩ nhiên không phải. Tôi định đi kiểm li rượu đổ lên váy cô, như thế không biết chừng cô sẽ đồng ý đi cùng tôi. Nhưng tôi không hề làm như vậy, chẳng phải sao?”.

Thuần Khiết nghe vậy chỉ thấy mặt nóng bừng, vờ ra vẻ bình tĩnh nói: “Chỉ ít cứng nên chào chủ nhân một tiếng chứ”.

“Lúc nãy tôi đã nói với anh ta rồi”.

“Hả”. Cô sững người một chút rồi nói: “Anh đúng là ân cần, chu đáo”.

Phong Bính Thần nhú mày rất ngẫu, cười: “Chẳng biết làm thế nào, từ lúc sinh ra đã vậy!”.

Thuần Khiết ném giấy vào thùng rác rồi quay lại nhìn anh. Người đàn ông dưới ánh đèn tối mờ với dáng người cao lớn, khôi ngô tuấn tú. Điều đầu tiên mà cô nghĩ đến trong đầu là sex. Cô có một ý nghĩ rất táo bạo, muốn lao tới hôn anh. Ham muốn mãnh liệt này khiến cô kinh ngạc. Chưa tìm có người nào khiến cô có ham muốn này. Trác Việt không thể, điển trai như Tiêu Ưc Sơn cũng không thể. Nhất định là bởi vì nơi này quá gợi tình. Lần trước họ cũng ở trong nhà vệ sinh - nghĩ đến điều này, cô thấy mặt mình càng nóng hơn.

Phong Bính Thần thấy cô đứng im không nhúc nhích, liền thúc giục: “Không phải là cô muốn định cư ở đây chứ?”

Thuần Khiết mỉm cười ngượng ngùng, đưa tay vén tóc, cúi đầu bước ra ngoài, không dám nhìn vào mắt anh. Đôi mắt ấy quá đẹp, quá sâu. Cô sợ mình sẽ bị hút vào trong đó.

Bên ngoài là màn đêm dày đặc.

Mùa hè nóng bức, gió đêm thổi vào người cũng nóng rát.

Phong Bính Thần cởi áo ngoài vắt lên cánh tay, vừa đi vừa hỏi cô: “Muốn ăn gì?”

“Tùy anh”.

Thời tiết quá nóng, cô không muốn ăn gì, nhìn anh nói lỏng cà vạt, cởi hai cúc áo, mùi nước hoa nhẹ nhẹ lan đi theo gió, yết hầu gợn cảm, làn da bánh mật, tất cả đều khiến cô suy nghĩ miên man. Cô cảm thấy xấu hổ vì phản ứng mãnh liệt quá mức của mình. Cho dù chỉ mặc một chiếc váy ngắn hở vai nhưng vẫn thấy nóng bức khó chịu, ra sức vén tóc trên mặt ra sau tai. Phong Bính Thần quay sang, phát hiện mặt cô đỏ bừng, tương phản rõ rệt với làn da trắng muốt trên cổ và vai nên kinh ngạc kêu lên: “Thuần Khiết”.

Cô quay trở về hiện thực, mơ màng nói: “Gì cơ?”

Anh nhìn chăm chăm vào mặt cô: “Mặt cô đỏ quá, không sao chứ?”

Thuần Khiết bất giác đưa tay sờ mặt, chỉ thấy lòng bàn tay nóng rát, không tìm được thềm than vẫn trong lòng.

Phong Bính Thần chần chừ một lúc rồi đưa tay đỡ cô, cúi người hỏi một câu: “Không phải là do uống quá nhiều chứ?”

Trong đầu Thuần Khiết lúc này là sự đấu tranh quyết liệt giữa lí trí lạnh lùng và ham muốn dữ dội. Phong Bính Thần không hề nhận ra chính mình mới là “thủ phạm” khiến cô đỏ mặt tía tai, vẫn ân cần hỏi han: “Chóng mặt không? Có cần đến bệnh viện không?”

Cuối cùng Thuần Khiết bỏ tay xuống, ngắm nhìn khuôn mặt của anh. Đôi mắt ẩn chứa sự quan tâm, đôi môi khẽ nhếch lên, như cười mà không phải là cười.

Cuối cùng cô hạ quyết tâm, đưa ra quyết định: “Không cần! Đến nhà anh”.

Phong Bính Thần vẫn chưa hiểu ý cô. Cô lại nói thêm một câu: “Hoặc nhà tôi?”

Nghe vậy, Phong Bính Thần không khỏi chớp mắt, ngây người một lúc mới hiểu ra. Nhưng vẫn có chút không dám chắc. Anh rất tự tin với sức hút của mình nhưng vẫn có chút ngạc nhiên và vui mừng.

Im lặng vào giây, anh không tìm được bật cười.

Thuần Khiết đỏ mặt tía tai, nheo mắt nhìn anh, có vẻ như sắp tức giận vì xấu hổ. Nhân lúc cô chưa nổi nóng, Phong Bính Thần hôn lên môi cô. Cô run rẩy giống như bị điện giật. Phản ứng của cô truyền sang anh, hai người đứng giữa đường hôn nhau say đắm khiến người đi đường phải liếc nhìn.

Đợi đến khi họ tỉnh táo trở lại thì đã ở trong căn phòng xa hoa của Phong Bính Thần.

Trong không khí vẫn còn lại dư âm nồng nàn, ánh đèn ảm áp tới mức đủ để họ nhìn rõ mặt nhau ở khoảng cách gần. Khuôn mặt trắng nõn của Thuần Khiết vẫn còn ửng đỏ, đôi mắt long lanh. Phong Bính Thần nằm cạnh gối, chống tay nhìn cô, giọng nói khàn khàn: “Em thật đẹp”.

Thuần Khiết khẽ nhếch môi. Anh ghé sát lại hôn lên mặt cô. Cô có chút không quen nhưng không né tránh. Cô muốn vào nhà vệ sinh, nhưng ánh mắt say đắm của anh khiến cô ngượng ngùng.

“Nghĩ gì vậy?”. Phong Bính Thần cầm tay cô.

“Anh không phiền nếu em dùng nhà vệ sinh của anh chứ?”.

“Dĩ nhiên là được rồi”. Phong Bính Thần chau mày nhìn cô với ánh mắt khó hiểu rồi nói với giọng trách móc: “Vì sao em lại khách sáo như vậy, cứ coi như đây là nhà của mình, em muốn làm gì cũng được, bao gồm cả anh”.

Nghe thấy câu cuối cùng, Thuần Khiết không tìm được bật cười.

“Còn cần gì nữa không?”.

“Một cốc nước lạnh”.

“Anh đi lấy, chờ một chút”.

Phong Bính Thần đứng dậy xuống giường, mặc chiếc áo ngủ màu trắng trước mặt cô một cách rất tự nhiên. Nhân lúc anh đi, Thuần Khiết nhanh chóng ngồi dậy đi vào nhà vệ sinh, sau đó cô bị choáng ngợp trước sự xa hoa của nó. Nhà vệ sinh còn to hơn cả phòng ngủ của cô, chia thành hai khu khô và ướt, bồn tắm, vòi hoa sen, gương trang điểm, tất cả đều vô cùng hoàn mỹ, tinh xảo và đẹp mắt. Ngoài ra còn có điện thoại, dàn âm thanh, máy sấy, giá sách, bồn tắm

massage đa chức năng... Tất cả những thứ gì cô có thể nghĩ tới đều có, những thứ không thể nghĩ tới cũng đều có.

Cô vừa tắm vừa thâm xuýt xoa, chọn một chiếc khăn tắm màu đỏ quân người, sau khi mở cửa bước ra thì thấy trên tay cầm có treo một chiếc váy ngủ. Giọng nói của Phong Bích Thần vang lên từ bên ngoài: “Anh lấy phòng tầng dưới đây, em mặc tạm. Ở đây không có đồ dùng của phụ nữ, ngại quá...”.

Thuần Khiết lại vào thay váy ngủ. Khi cô đi ra thì Phong Bích Thần đã vào phòng, đưa cho cô một cốc nước lạnh. Cô cầm lấy uống hai ngụm, nhìn thấy chiếc váy đen của mình treo trên mắc áo trong phòng ngủ, không khỏi nóng mặt, uống ừng ực hết cốc nước rồi nói: “Không còn sớm nữa, em nên về rồi”.

Phong Bích Thần sững người: “Muộn thế này rồi? Anh không đưa em về đâu”.

Thuần Khiết cười: “Không sao, em có thể tự bắt xe”. Nói rồi đặt cốc xuống, đi lấy váy của mình.

Phong Bích Thần cảm thấy kì lạ, cau mày nói: “Nếu em không quen ngủ cùng người khác thì đây vẫn còn phòng...”.

Thuần Khiết mỉm cười kiêu kiêu: “Em không thể chịu được khi phải mặc một bộ quần áo hai ngày liền”.

“Thế thì có gì khó, bảo bộ phận phòng xử lí, ngày mai sẽ lại như mới”.

Anh ôm cô từ phía sau, dụi đầu vào vai cô nũng nịu, hơi thở ấm nóng thổi vào người khiến cô thấy ngứa ngứa. Cô quay đầu, định giữ chút khoảng cách với anh nhưng đôi môi của anh đã mơn man trên tai cô, anh chặt lấy cô như muốn trêu chọc.

Thuần Khiết không hề biết rằng cơ thể của mình lại nhạy cảm đến vậy, không có một chút khả năng phản kháng mà ngã vào lòng anh, giống như một chiếc thuyền nhỏ cô đơn dập dềnh giữa biển đầy giông bão. Cảm giác mất trọng lượng khiến cô ngạc nhiên kêu lên một tiếng, sau đó chìm vào đêm tối mù mịt.

Ngày hôm sau, khoảnh khắc khi mở mắt ra, cô không biết mình đang ở đâu, giống như đang chìm trong giấc mơ. Căn phòng được thiết kế theo phong cách hậu hiện đại, rèm cửa là màu đỏ Bordeaux thuần túy, đồ đạc đen trắng, trong phòng có bày hai chậu cây, lá dài và dày. Bộ váy của cô được gấp gọn gàng đặt trên đầu giường, thoang thoang hương thơm nhẹ nhẹ.

Thấy bên cạnh không có ai, cô nhanh chóng cầm quần áo chạy vào nhà vệ sinh.

Vệ sinh cá nhân xong, cô mở cửa đi vào phòng khách, vừa bước vào đã nhìn thấy Phong Bính Thần trên sofa.

Anh nằm ngủ trên sofa, ngực khẽ phập phồng dưới lớp áo trắng muốt, hình như đang ngủ rất say. Thuận Khiết bước lại gần nhìn anh. Từ mặt đến chân, thậm chí phong độ, tính cách đều hoàn hảo tới mức không chệ vào đâu được. Cho dù là hoàng tử bạch mã mà cô đã từng mơ mộng hồi còn là thiếu nữ cũng không hoàn mỹ như anh.

Cô suy nghĩ miên man rồi lại nhìn anh một lần nữa từ đầu đến chân. Cuối cùng dừng lại ở ngón chân. Ngay cả ngón chân cũng đẹp như vậy, quả thực là - vẫn chưa tìm được từ thích hợp để miêu tả thì anh liền mở mắt khiến Thuận Khiết có chút bất ngờ, vội vàng cười nói: “Chào buổi sáng”.

Phong Bính Thần vén những sợi tóc xoắn trước trán, nhìn cô với ánh mắt nửa tỉnh nửa mơ. Thuận Khiết cảm thấy dáng vẻ này của anh thật sự rất gợi cảm, khiến người ta rất muốn “cắn” một cái. Nhưng vì không muốn mình mất kiểm chế, cô lùi lại hai bước.

Phong Bính Thần vươn vai, nhìn đồng hồ rồi hét lên: “Đã ba giờ rồi”.

“Anh đừng nói với em là anh đã ngủ trên sofa suốt cả đêm đấy”.

“Đừng nói nữa. Em ngáy suốt cả đêm, khiến anh không thể ngủ được...”.

Thuận Khiết sợ tái cả mặt: “Không phải chứ?”. Hỏi xong khẽ ngừng lại một lúc, nhìn dáng vẻ nghiêm túc của anh mà không khỏi nghi ngờ, tròn mắt hỏi anh: “Không thể nào, anh nói thật chứ?”.

Cuối cùng Phong Bính Thần bật cười: “Lừa em đấy. Đêm qua em quá ‘vắt vả’, ngủ mê mệt”.

Thuận Khiết gườm gườm nhìn anh nhưng lại không biết làm thế nào với ẩn ý trong câu nói của anh.

Anh nói tiếp: “Anh dậy từ lâu rồi, nếu không em lấy đâu ra quần áo sạch thế này mà mặc? Anh còn bảo quản gia chuẩn bị bữa sáng. Kết quả không dùng đến. Sau đó anh lại bảo bà ta chuẩn bị bữa trưa. Kết quả cũng không dùng đến. Sau đó anh bảo bà ta đi chuẩn bị bữa tối rồi...”.

Thuận Khiết không khỏi bật cười: “Xem ra không ăn xong bữa tối thì em không thể tha thứ cho mình rồi”.

Phong Bính Thần cười, đứng dậy đi ra quầy bar, đóng vai người pha rượu và nói: “Thưa cô, xin hỏi cô uống gì?”.

Thuần Khiết nghĩ một lúc rồi nói: “Sữa tươi”.

Phong Bính Thần mở tủ lạnh rót một cốc sữa tươi đưa cho cô. Thuần Khiết đưa tay đỡ cốc, bỗng nhiên anh lấy ngón trỏ vuốt ve mu bàn tay của cô, tán tỉnh không chút ngại ngùng. Thuần Khiết sững người một lúc, sau đó lắc đầu dờ khóc dờ cười, bung cốc sữa lên uống. Phong Bính Thần nhìn cô không chớp mắt khiến cô cảm thấy có chút khó chịu, tức giận nói: “Nhìn cái gì?”.

Anh giơ tay ngỏ ý bảo cô lại gần một chút. Thuần Khiết có chút nghi ngờ nhưng vẫn ghé sát lại. Anh đưa tay sờ mặt cô, ngón cái vẽ một vòng quanh môi cô, sau đó mỉm cười và nói: “Miệng em dính sữa, anh lau giúp em mà...”.

“Thuần Khiết ngây người nói: “Cảm ơn”.

Anh mỉm cười: “Đừng khách sáo”.

“Đừng giẫy ăn vệ sinh hơn”. Thuần Khiết lườm anh.

“Không sao, tay anh không ngại”.

Thuần Khiết không còn gì để nói, ngửa cổ uống hết cốc sữa, sau đó lấy tay lau miệng rồi hỏi: “Anh đang tán tỉnh em sao?”.

“Cứ coi như thế đi”. Phong Bính Thần nhìn cô với ánh mắt trêu chọc.

“Anh thích em?”.

“Dĩ nhiên, anh không bao giờ lên giường với những người phụ nữ mình không thích. Còn em?”.

“Ừm...”. Thuần Khiết cố tình làm ra vẻ chán chừ: “Anh biết đấy, đôi với em mà nói đêm qua không là gì cả. Em nghĩ với anh có lẽ cũng không là gì”. Thấy nụ cười trên khuôn mặt anh lạnh dần, cô nói thêm: “Chúng ta đều là người lớn, anh sẽ không yêu cầu em phải có trách nhiệm với anh chứ?”.

Phong Bính Thần im lặng một lúc rồi nói: “Em sai rồi, chuyện này có ý nghĩa vô cùng to lớn với anh”.

“Ý nghĩa ở chỗ nào?”.

“Ở chỗ nó không có ý nghĩa với em”. Ánh mắt anh nhìn cô trở nên u ám, vẻ mặt như muốn khóc: “Nghe thấy em nói vậy, anh thật sự rất buồn...”.

Thuần Khiết bị giọng điệu ai oán của anh làm cho “sốc” tới mức da đầu tê liệt.

Cô nhìn anh một lúc rất lâu, bỗng nhiên bật cười: “Anh rất có tài diễn xuất, cố lên”.

Những lời nói nửa thật nửa giả của Phong Bính Thần bị bóc mẽ, đành phải làm ra vẻ độ lượng mỉm cười nhưng trong lòng lại có chút hụt hẫng. Anh không biết lời nói của cô có mấy phần là thật, mấy phần là giả. Nhưng anh không muốn vì chuyện này mà cả hai đều không vui, đặc biệt là họ vừa mới làm lành. Thế nên anh cố tình thờ dài và nói: “Thì ra đối với em, anh chỉ có tác dụng giống như một chiếc gậy massage”.

Câu nói này quá lộ liễu Thuần Khiết đỏ mặt, không biết đáp lại như thế nào.

Phong Bính Thần nói tiếp: “Thực ra anh vẫn còn có ra nhiều công dụng đang chờ được khám phá. Anh rất muốn người đó là em”.

Thuần Khiết lại sững người. Cái đầu nhanh nhạy, hoạt bát thường ngày bỗng nhiên bị đóng băng, không những không true được anh mà còn bị lời tỏ tình thật giả lẫn lộn của anh làm cho lúng túng.

Phong Bính Thần thấy cô ngưng ngưng, liền đánh trống lảng: “Chắc là em đói rồi, muốn ăn gì?”.

Thuần Khiết nghĩ một lúc rồi nói: “Cá, rau”.

“Còn gì nữa không?”.

“Thêm một bát canh gà nấm nữa. Thế thôi”.

Phong Bính Thần nhắc điện thoại, căn dặn quản gia một hồi. Anh còn gọi thêm một suất cánh gà nướng rượu vang.

Thuần Khiết thâm cảm thấy hổ thẹn. Gậy massage sẽ không phục vụ chu đáo, tận tình như thế này. Cô cảm thấy hổ thẹn vì sự bộp chộp của mình. Nói một cách chính xác hơn, cô cảm thấy mình đã làm tổn thương anh, mà điều này hoàn toàn không phải là ý của cô. Nhưng muốn cô nhận thức bản thân mình một cách đúng đắn thì cần phải có thêm thời gian.

Chú thích:

(¹) “Dục tốc tắc bất đạt” là một vế trong câu nói nổi tiếng của Khổng Tử trích trong “Tử lộ” của Luận ngữ “Vô dục tốc, vô kiến tiểu lợi. Dục tốc tắc bất đạt, kiến tiểu lợi tắc đại sự bất thành”. Nghĩa là: Chớ muốn mau, chớ thấy lợi nhỏ. Muốn mau thì không đạt, thấy lợi nhỏ thì việc lớn không thành. Ý này được đúc kết trong câu thành ngữ “Dục tốc bất đạt”.